

ЧЕРВЕНЬ

1978

Київ

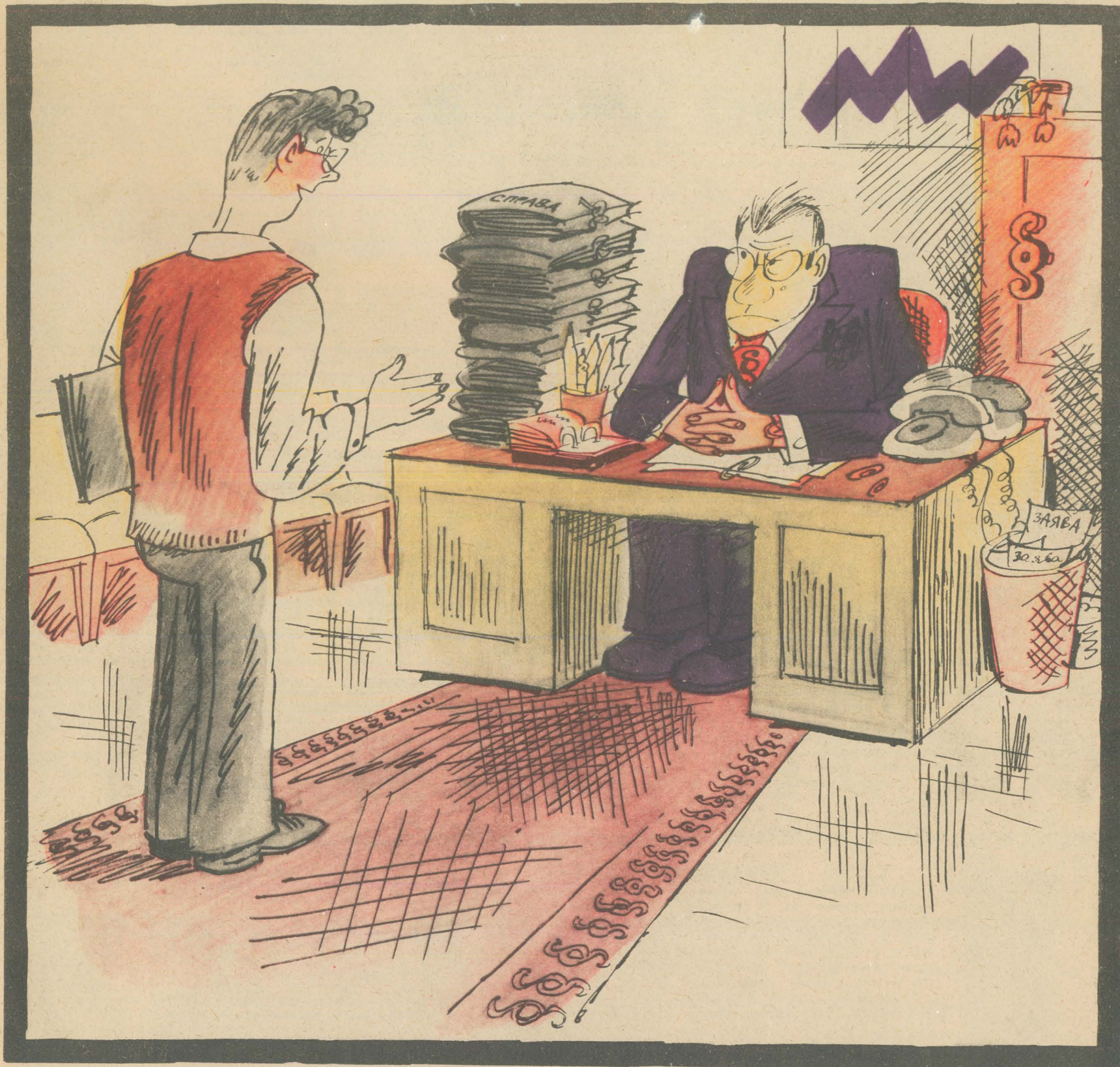
ПЕРШЕ

Виходить з січня 1927 р.

№ 12 (1030)

Ціна комера 20 коп.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Що ви хотіли?
— Нічого. Кажуть, що такого бюрократа, як ви, світ не бачив.
От я й прийшов подивитися.

22-44

У нашу швидкоплинну ентеерівську еру, коли чоловікові, бува, нема як бодай раз на рік вирватися на органный концерт або сходити до сауни, — у такий час читач, беручи в руки фейлетон, воліє з першого рядка дізнатись: а чим він, власне, повчальний?

Це цілком зрозуміло. Але просив би зрозуміти й мене: якби я міг відповісти на таке запитання одним рядком, то неважко став би себе виснажувати писанням цілого фейлетону? А в даній мікроопеції й зовсім годі однозначно відповісти на таке запитання, бо повчальне в ній і те, і друге, і третє.

Почнемо з того. Відомо, що проблема здачі порожнього скляного посуду, про яку ще недавно чимало гомоніли в чергах і в пресі, тепер майже всюди успішно розв'язується. Принаймні, один мій приятель (щоправда, рибалка) присягався, що

те, як ліквідувати дефіцит, скільки — як ним скористатися. Позаяк працював він начальником одного з відділів Ровенської облспоживспілки, то добре знав, які штрафи виплачують споживчі товариства та сільські магазини за неоплачену мішкотару. Так само знав, що знайдуться голови сільських споживчих товариств, завідаючи магазинами, які залюбки куплять за готівку будь-яку кількість мішків. Бо ж подвійна вигода: і штрафів не сплачують, і різницю між заставою (3 крб.) та фактичною ціною (1,24 крб.) можна спокійно покласти в домашню тумбочку.

Ну, нехай, купуватимуть залюбки, але ж хто продасть? Тоді згадав Мирон Влізло, що перед облспоживспілкою він працював на місцевому льонокомбінаті, який, зокрема, продукує і мішки. А на комбінаті в нього залишилися знайомі. Заклавши всі ці дані у власний комп'ютер (що в

— Де ж ті мішки узяти? У мене на складі тільки отрутохімікати. А на іншому складі — як вкрадеш?

— Хвє, — зморщився Влізло, якого аж перевернуло. — «Вкрадеш». Які незугарні слова добираєш! Аж слухати прикро. Невже я на злодія схожий? Ні, Федю, будемо вивозити мішки офіційно, згідно з документами. Для цього лише треба... слухай мене уважно, але нічого не записуй...

І проінструктував Мирон Пилипович недостатньо метикованого Федю. Треба, мовляв, домовитися з вірним чоловіком із відділу збуту, який випишує би мішки, але не виставляє у банк платіжних вимог до організації, яким буцімто ті лантухи відпущено. Вірним чоловіком виявилася, пробачте, жінка. Воробйова Світлана Михайлівна. Старший економіст відділу збуту. З вищою освітою.

І пішло-поїхало. Як на чітко налагодженому конвейєрі. Мирон діставав липові доручення від різних організацій — то від Дубнівської міськрайбази облспоживспілки, то від Ровенської бази облкоопліспотргу, а то й зовсім від давно ліквідованої установи, од якої тільки й залишилося, що фірмові бланки. Світлана прикладала до цих доручень фіктивні накази і через Федю передавала документи Мирону. А вже той сам вивозив із комбінату мішки та збував їх за радилем кооператорам.

І в такий не дуже вже й хитромудрий спосіб за два роки компанія поцупила з комбінату п'ятдесят чотири тисячі мішків на шістьдесят сім тисяч карбованців. Гроші чесно поділили між собою. У строгій відповідності з мірою вкладеного ризику.

І нікому за цей час ні разу не спало на думку поцікавитись, чи сплачує хтось комбінату за відпущені мішки. А кому, власне, таке могло спадати на думку? Не мені, звісно, і не вам, шановні читачі. Але ж спеціалістам-ревізорам могло. І навіть мусило. Адже у цей період льонокомбінат ревізували. Й неодноразово. І які ще ревізори! Старший бухгалтер-ревізор Житомирського льонокомбінату тов. Мезенцев — раз. Ціла бригада на чолі з головним економістом того самого Житомирського льонокомбінату тов. Кузьменком — це другий раз. Сам старший ревізор республіканського управління «Укркооплеспром» Мінлепрому УРСР тов. Феллер — це третій раз. Ну, звичайно, не те, щоб такі достойні перевіряючі вже нічого не виявили. Встановили, що мають на комбінаті місце деякі фінансові порушення (ну, там гроші не за тією статтею витратили, премію комусь неправильно нарахували і т. п.), але вкрадених 67 тисяч якось не помітили. Таке, на жаль, буває. Особливо з ревізорами відомчими, яким якось не випадає аж надто ретельно ревізії проводити.

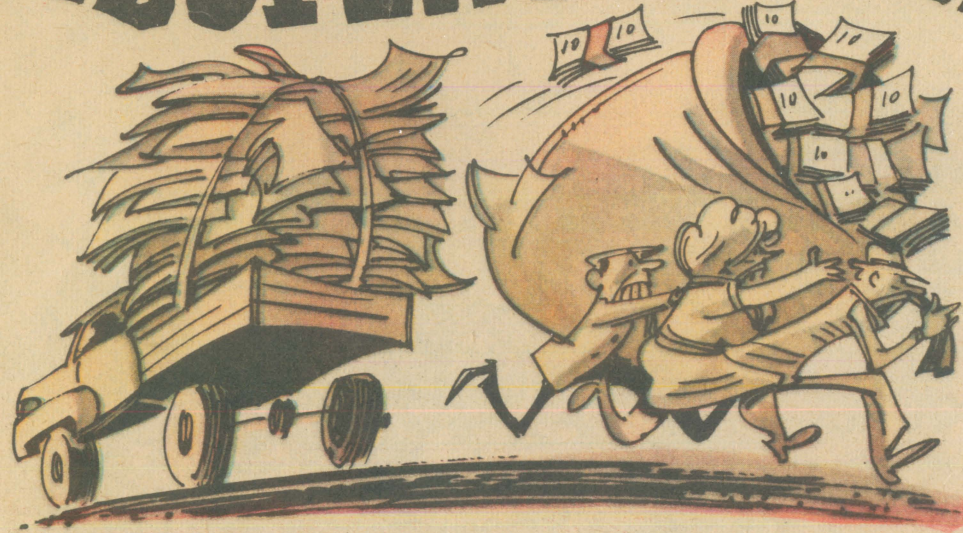
Ось тепер, шановні товариші, самі скажіть: чи можливо в одному рядку витлумачити, чим саме повчальна ця історія? От бачите. Бо крадіжки серед білого дня на очах у людей, звичайно, не сталося би, якби не було: а) того; б) другого; в) третього. Тобто, якби не було: а) дефіциту мішкотарі; б) можливості легко діставати фірмові бланки з печатками для фіктивних доручень та можливості видавати за керівників липові накази; в) нехлюїв-ревізорів, які нерідко за окремими деревцями не помічають вирубаного лісу.

Та якби я все-таки зважився одним рядком сформулювати, як ото в байці, мораль, то вона, мабуть, звучала б так: навіть дуже досвідченому злодієві важко вкрасти, коли не створено відповідних умов.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Ровенська область.

КОЛИ СТВОРЕНО УМОВИ

він тричі підряд із першого заходу здавав порожні пляшки і навіть слюки. Одне слово, в цьому ділі вже немітився певний гаразд. А от, приміром, з мішкотарою — того гаразду і крізь мікроскоп не побачиш. Правда, тут проблему, сказати б, вивернуто навпаки: якщо порожню пляшку раніше не було куди здавати, то порожнього мішка покупець сам не хоче повертати, хоч у сільмазі беруть у заставу по три карбованці за кожен, тобто вдвоє з гаком більше, ніж він фактично коштує. Не повертають, бо мішок у кожному господарстві потрібен, а купити його дуже важко. Отож не здають. А через те підприємства страждають — нема куди борошно чи цукор зсипати.

Та поки ми з вами (та й ті товариші, яким це за службою робити належить) думатимемо над тим, як ліквідувати мішковий дефіцит, Мирон Пилипович Влізло вже подумав. Правда, не стільки про

давнину називали головою), Мирон Пилипович дійшов висновку, який негайно повія його на подвір'я комбінату. Там він здивувався із старшим комірником складу отрутохімікатів Федором Ковальчуком, спеціалістом з повною семирічною освітою. Між колишніми колегами відбулась дружня розмова, позначена духом повного взаєморозуміння, яка згодом знайшла своє відображення у відповідних офіційних протоколах.

— Привіт, Федю! Як ся маєш?
— Ге! Що там можна мати на тих хімікатах? Хіба задушно отруїтися... — сумно пожартував Ковальчук.

— М-так, хімікати — справді, пусте. Але на іншому можемо дешицю заробити...

— На чому, Мироне Пилиповичу, коли не секрет?

— Взагалі — секрет. Але тобі, Федю, розкрию його. Продаватимемо мішки. Покупців я знайду.

МУЗЕЙ ПРОСТО НЕБА

створено на задвірках тваринницької ферми № 3 радгоспу «Чапаєвський» Вільнянського району на Запоріжжі. Експонатів музею — це своєрідна історія механізації трудомістких процесів у тваринництві. Сюди звели і скидали все, що колись діяло на фермі: гностранспортери і списані тракторні причепа, водні резервуари і обладнання кормокухонь, бункери і машинні ваги.

Треба віддати належне дирекції радгоспу: вона не йде шляхом найменшого опору і не здає ці багатотонні гори металобрухту «Вторчормету», як пропонували деякі раціоналісти, хоч музей, та ще й під відкритим небом, — діло клопітне. По-перше, він займає чималий шмат землі, по-друге, треба вирити, як продвинути вік експонатів, щоб від них не зосталася сама іржа. Але чого не зробиш заради історії.

НА ВЛАСНІ ОЧІ

Кор. ТАП передає із Сумської області:

Оригінальну і дуже ефективну навчальну методику запровадила дирекція Маловисторопського радгоспу-технікуму (Лебединський район).

Спускаючи у сільській ставок неочищені побутові води з гуртожитку № 2, вона наочно доводить їх згубний вплив на живу природу. Учні на власні очі переконаються, що мешканці ставка — іоропи, лини, карасі — не витримують такого «лідживлення» і перевертаються догори червом.

— Він за освітою — агроном-овочівник.

Слово Перця з нагоди 60-літнього ювілею газети «Радянська Україна»

Сьогодні, в днину цю урочу, Сказати од серця Перця хочу: На славних шість десятиків літ Сестрі «Радянській Україні» — Мої симпатії незмінні, Любов і шана, і — привіт!

І ще скажу з нагоди цієї: Самі приходять ювілеї; Якщо ж ідеться про любов, Про добру славу, людську шану, Тут — справа іншого вже плану: Не заслужив, то й — будь здоров!

У тім-то й річ, у тім-то й сила, Що ювілярка — заслужила! Бо, якщо глянути у суть, То не даремно, безумовно, В народі — ніжно і любовно Її — «Радянкою» зовуть!

Отож, віншуючи «Радянку», Скажу й отак ще наостанку: Трудись і далі на добро Та за радянську нашу справу Борись і примножуй славу!.. Нехай не тупиться перо!

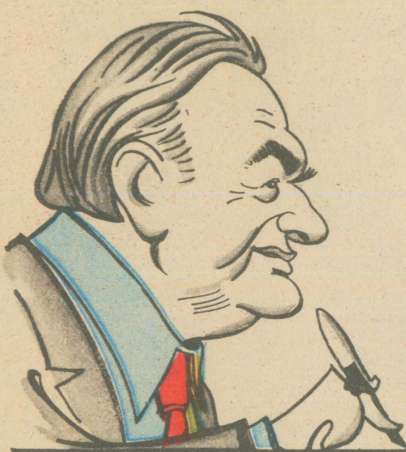
КОЛИ МАГАЗИН ПРАЦЮЄ ПОГАНО...

Коли магазин працює погано, а виручку здає хорошу, то це вже якісь чудеса в решеті та й годі! Як цих чудес досягають, практично продемонстрував Василь Дом'янович Високий — голова Оратівського сільського споживчого товариства Іллінецького району Вінницької області. Про це і йшлося у замітці «У дружбі — сила» («Перець» № 1 за 1978 рік).

Ян повідомив редакції начальник слідчого відділу Вінницької обласної прокуратури тов. Потапов, факти підтвердив. Високого В. Д. з посади голови ССТ знято і засуджено до 1 року в'язниці за неправих робіт.

ВЕСЕЛИЙ
ОЛІКДЕМ

Лауреат Державної премії
ім. Т. Г. Шевченка
письменник Василь КОЗАЧЕНКО.

Лауреат Державної премії
ім. Т. Г. Шевченка
заслужений артист УРСР
Олександр ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ.

Чемпіон світу з боксу
Віктор САВЧЕНКО.
Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

КОМЕНТАР ПІСЛЯ ПОДІЇ

Марсіанам
гірше!..

«Шановний Перце! П'ять років тому Івано-Франківське спеціалізоване управління № 531 тресту «Західхімпроммонтак» розпочало газифікацію нашого села, а кінця ще й досі не видно. Невже терміни «ефективності» і «якості» не відомі керівникам управління?»

(З листа Л. Бойко, депутата сільської Ради с. Воскресінці Рогатинського району Івано-Франківської області).

Коли я пролітав над Рогатинським районом, то неподалік од райцентру побачив село, геть усе помережане якимись канавами. Їхня конфігурація нагадала мені щось знайоме, десь уже бачене, але що саме, я так і не зміг пригадати.

А невдовзі разом із автором листа Любов'ю Семенівною Бойко ми місили грязюку, що густо порозтікалася обабіч тих самих канав, які виявилися не канавами, а траншеями, виритими для газопровідних труб.

Того дня в селі Воскресінцях івано-франківських газівників представляли двоє — спосар Володимир Княжев і зварник Іван Борисевич. На запитання: «Скільки треба часу, щоб дати газ до будинків колгоспників?» — вони подумали й авторитетно відповіли:

— Якщо нам підвезуть труби — а їх треба прокласти десь іще півтора кілометра, — то місяць.

На це ж саме запитання начальник спеціалізованого управління № 531 Василь Васильович Ковач відповів наступного дня трошки інакше, але зате ще авторитетніше:

— Якщо нам дадуть шість сталевих і дві чавунні засувки для трубопроводів, — то через два тижні голубі вогники спалахнуть в усіх колгоспних оселях!

Отож залишалося потиснути Василеві Васильовичу руку й податися до обласного управління капітального будівництва, щоб з'ясувати, чому газівникам не дають отих нещасних шести засувок (позаяк саме це управління має постачати необхідні матеріали). Але тут мені спали на думку півтора кілометра труб, котрі ще треба зварити й укласти в траншеї.

— А труби...

— Що труби? — здивувався Василь Васильович. — Так труби ж не всі прокладені!

— Ах—труби! — наморщив лоба начальник спеціалізованого управління. — Труби — то дрібниця! Труби нам покласти — тьху! — раз плюнути. От засувки — це проблема!

Ось тут я почав дещо розуміти. Дивіться ж бо. Транспорт і необхідну для газифікації техніку, згідно з договором про будівництво, має виділяти — і виділяє — колгосп, який, до речі, й оплачує вартість усіх робіт. Він же копає траншеї. Матеріали дає облуправління капітального будівництва.

ва. Газівникам лишається зварити труби, покласти в траншеї, випробувати і здати в експлуатацію. За п'ять років можна газифікувати півсотні таких невеликих сіл, як Воскресінці. А що маємо, як мовиться, в натурі? Маємо перекопане село і якусь кількість зварених труб. З них частину поклали в траншеї, а частину кинули напризволяще, й вони за кілька років зіпсувалися. Довелося починати наново. А коли додати, що протягом усіх років газівники перебували у Воскресінцях загалом не більше місяця, то можна зрозуміти, чому начальник СУ-531 В. В. Ковач так наполегливо прагне знайти винуватців зриву строків газифікації села будь-де, тільки не у своєму управлінні.

Але в чім же причина такого небажання керівників спеціалізованого управління № 531 якісно і в строк виконувати свої договірні зобов'язання? Щоб поставити усі крапки над «і», досить вивчити його річний план. Відповідно до нього, управління проводить по міських об'єктах області сантехнічні роботи, прокладає водопровід, каналізацію, обладнує вентиляцію, опалення і т. д., що в грошовому виразі обчислюється чотирма з гаком мільйонами карбованців. А газифікація сіл ледь-ледь натягує на двісті тисяч. Менш як одна двадцята всього річного плану! До того ж працювати в сільських умовах, безперечно, складніше, ніж у міських. От і вважають в управлінні газифікацію сіл не вигідною, а відтак і другорядною роботою. Тому й тягнуть її, як тільки можна. При цьому користуються тим, що облвиконком не дуже чіпляється за контролем і перевіркою.

Так що не можна твердити, ніби терміни «ефективності» і «якості» не відомі керівникам СУ-531. Відомі. І це вони переконливо демонструють на своїх міських об'єктах. А от стосовно сільських, то тут є всі підстави гадати, що товариші геть-чисті забули про такі поняття, як «відповідальність» і «професійна чесність».

...На зворотному шляху я знову пролітав над перекопаними уздовж і впоперек Воскресінцями. І вдивляючись згори у химерне мереживо старих і нових траншей, я раптом збагнув, на що вони схожі. Ну, звісно ж — на давно відкриті астрономами марсіанські канали! Й тут мені спало на думку: можливо, ці канали — теж свідчення діяльності якого-небудь марсіанського спецуправління! Вирили їх для газо- чи водопроводу, а потім комусь із тамтешніх керівників спало на думку, що є вигідніші об'єкти, — і відклали закінчення будівництва на невизначений строк. Отож, коли врахувати, що ті канали існують уже бозна-скільки сторіч, то, порівняно з мешканцями Воскресінців, марсіанам таки значно гірше.

Якщо вони, звісно, існують...

В. ЧЕПІГА.

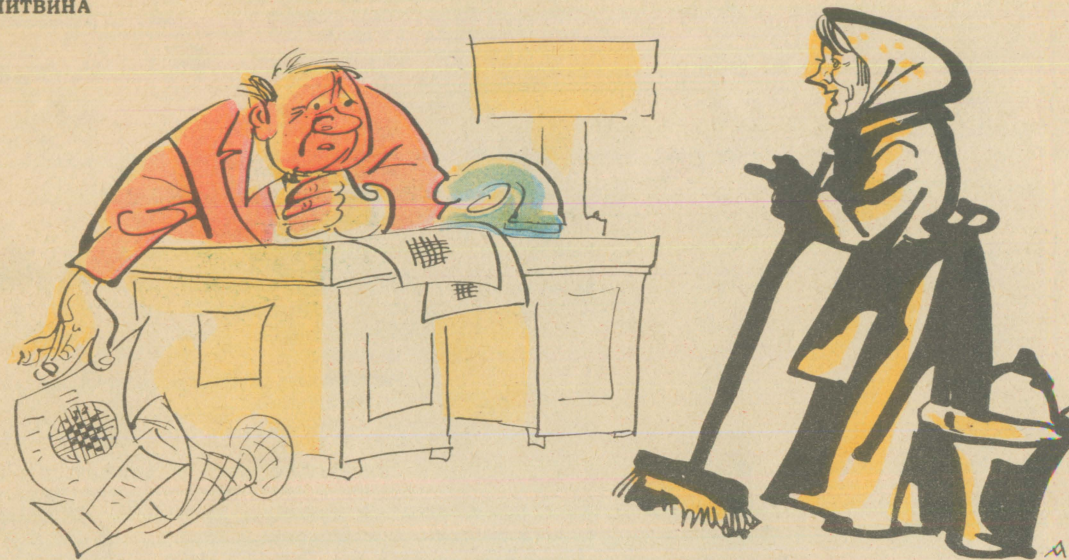
Івано-Франківська область.

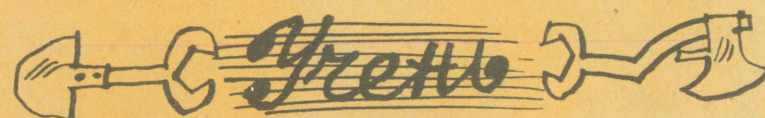
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У замітці «Коротко кажучи» («Перець» № 23 за 1977 рік) доярки колгоспу ім. Щорса Павлоградського району на Дніпропетровщині скаржилися на те, що в нових корівниках не діє обладнання механічного доїння. Як повідомив редакції секретар Дніпропетровського обкому Компартії України тов. Васильєв, факти підтвердились. За безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків начальника пересувної механізованої колони № 12 тов. Питаленка з роботи знято.

Мал. М. ЛИТВИНА

— Чого додому не йдете?
— Боюсь, що жінка якусь роботу дасть.

УСМІШКА

Після закінчення школи я вирішив піти на завод. Пішов у відділ кадрів.

— Оформимо тебе учнем токаря, — сказав мені інспектор по кадрах. — Для того, щоб стати токарем, вчитися треба.

У цеху я знайшов змінного майстра, відрекомендувався. Він дуже зрадів мені і сказав:

— До кращого токаря тебе прикріплю. А поки що поїдеш у радгосп збирати виногради. На місяць.

Через місяць, коли я повернувся з радгоспу, майстер зустрів мене не менш радо, ніж уперше:

— Як добре, що ти приїхав! Мені нема кого на будову послати! Минуло півроку. Якось, повернувшись з овочевої бази, запитую майстра:

— Чого це ви мене завжди кудись посилаєте?

— А кого ж мені посилати? — здивовано знизав плечима майстер. — Токарів шостого розряду чи що? У мене ж план!

— Але ж я за півроку так нічого й не навчився!

— Ха-ха-ха! — засміявся він. — За півроку? Он Сенько п'ять років у нас працює, нічого не вміє і не скаржиться. Та не журися! Ось розклучуся з планом, може, щось придумаю...

М. Миколаїв.

Ірина ФЕДОРОВСЬКА.

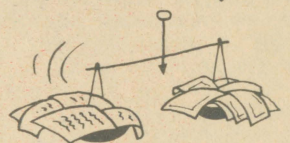

— Спасибі лісорубам, таки пропололи наші поля.

ПЕРЧАНСЬКІ ПОРАДИ

* Купіть десять носових хусточок, що їх виготовляє виробничо-художнє об'єднання «Вінничанка», розміром 29 X 29 см. Відпоріть від кожної з них матерчаті етикетку розміром 11 X 7 см, на якій вказано: а) фірму; б) назву виробу; в) модель; г) розмір; д) ГОСТ; е) артикул; є) прейскурант; ж) ціну 1 сорту; з) сорт; і) № малюнка; к) гр. (мабуть, група) оздоблення; л) надбавку за оздоблення; м) роздрібну ціну; н) дату випуску.

Зшийте ці етикетки докупі — і ви матимете ще одну носову хусточку, закончивши при цьому 0 крб. 77 коп. (стілки коштує один вінницький носовичок).

* Візьміть молоток і пробійник із побитовим наконечником. Установіть у потрібному положенні спосарні лещата. При допомозі цих інструментів ви легко відкриєте любки із клеєм БФ-6 виробництва Северодонецького промислового об'єднання «Азот». Двоміліметрове залізо, яким закупорена горловина любки, добре піддається також дії електросвердла, врубового молотка та лазерного променя.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ПРИГОДА

ГУМОРЕСКА

Повертаючись з прогулянки, Климентій Макарович побачив у скверіку біля свого будинку юрбу.

— Що сталося? — запитав він у літнього чоловіка.

— Та хто зна, — відповів той. — Можливо, автомобільна катастрофа.

— У сквері? А космічний корабель тут, часом, не запускають? — підколов Климентій Макарович.

— Дуже навіть можливо, — миролюбно погодився чоловік. — В такому разі теж цікаво.

— Кажуть, хтось із вікна випав, — підказала, обернувшись, жінка з кошиком, що стояла ближче до місця події.

— З вікна? — здивувався Климентій Макарович. — Та тут же до найближчого будинку метрів триста.

— Нащо ви людину збиваєте з пантелику! — обурився статечний чоловік з портфелем. — Просто б'ються.

— То чого ж усі стоять? Можливо, розборонити треба? — заметушився Климентій Макарович.

— На жаль, ніякої бійки немає, — втрутився у розмову юнак у темних окулярах. — Я вже з півгодини стовбичу і ніякої бійки не бачу. Так що не хвилюйтесь. Мабуть, просто комусь кепсько стало.

— А мені сказали, що скарб шукають, — сказала жінка з дитиною.

— А я кажу — б'ються! — заперечив чоловік з портфелем. — Якби скарб знайшли, міліція була б.

— На мою думку, щось дають, — висловила своє припущення дебела жінка непевного віку і порадила Климентію Макаровичу не лізти без черги, а ставати за нею.

У цей час з натовпу виринув меткий молодик в окулярах.

— Всі вільні, товариші! — вигукнув він. — За цими квитанціями одержите в бухгалтерії гроші. Климентій Макарович глянув на папірець, якого всунув йому молодик. На ньому було написано: «Фільм «Трос», епізод «Роззявив, масовка».

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

ФРАЗЫ

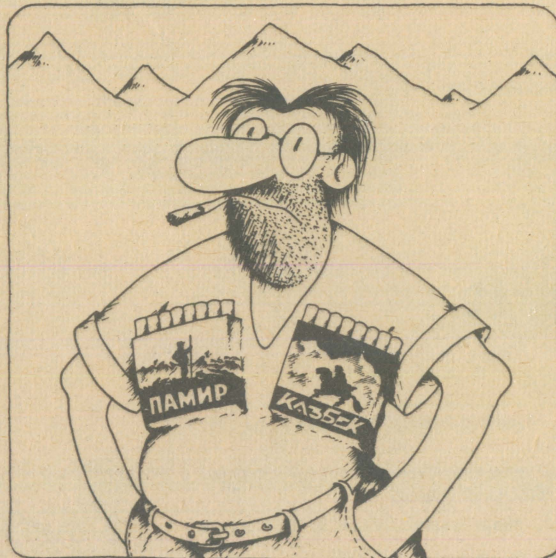
● Звільнений з роботи за власним бажанням начальника.
● Попробуй утримати авторитет, коли руки трясуться від жаю!

● Не стій під стрілою Амура!
● За недоробки спорудженого будинку начальника будівництва приперли до стінки, і вона... повалилася.

Володимир ТРИШУК.
м. Ялта.

Мал. Ю. КОСОВУКІНА

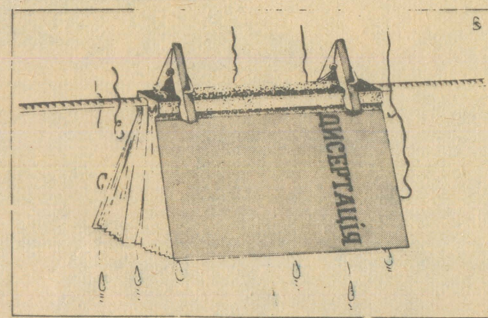
«Горець».

Мал. М. КАПУСТИ

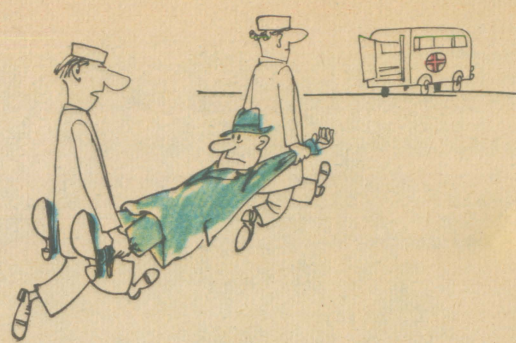
Без слів.

Мал. В. КОЗЛЕНКА

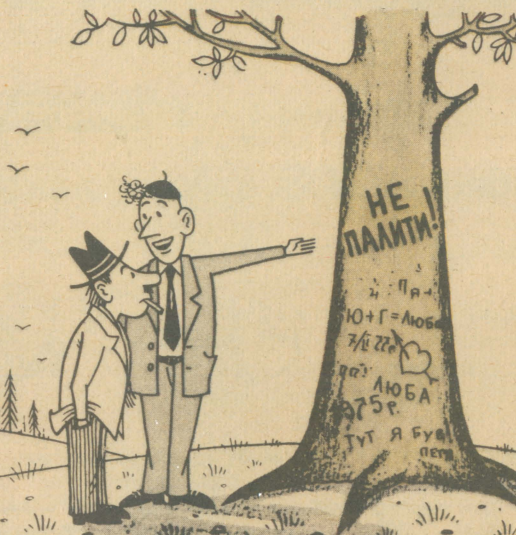
Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

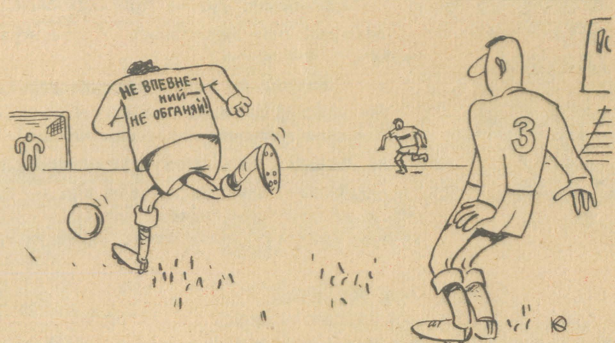
— Ви вже пробачте, носилки забули.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Як бачиш, на деревах бувають і корисні написи.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Сталося це три роки тому в Лоц-Кам'янській бібліотеці Жовтневого району міста Дніпропетровська.

Якось після дощичку
Над книжками прямо
У кутку з'явилася
Невеличка пляма.
Так — дрібниця, нічого
Там сушити мізон:
Треба для ремонту лиш
П'ять листів заліза.

— П'ять листів, і тільки?! — мовив завідувач відділом культури Жовтневого району П. Я. Колосов, коли до нього звернулася зав. бібліотекою Надія Мартинівна Омельченко. — Це ж дрібниця! У вас є шефи — трест «Дніпроспецбуд», яким керує Борис Якович Мільман. Напишіть до нього офіційного листа, він накладе візу — видадуть залізо, а підпорядковане тресту будівельне управління № 15 відремонтує...

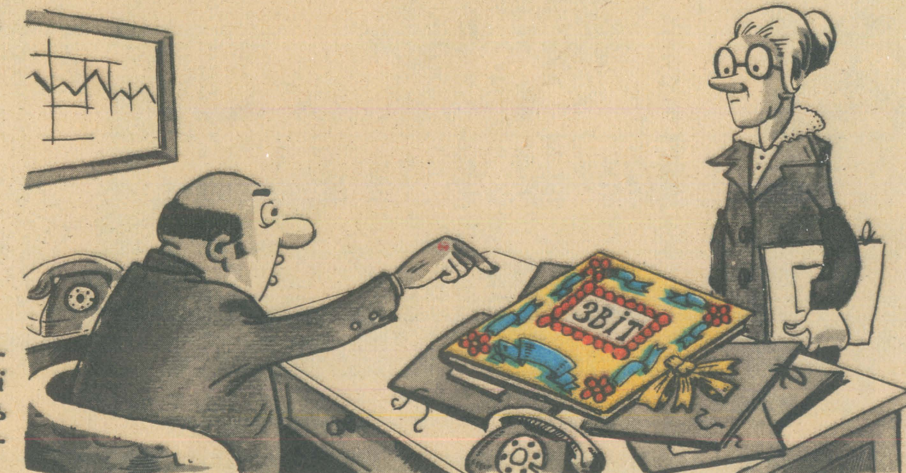
Тільки не з'явилася
На заяві віза:
Мільман не погодився
Видати заліза.
І дірки у дахові
Більшими ще стали;
Вже зі стелі капав
На книжки й журнали.
Тільки дощ — робота є
З ночі і до ранку:
Підставляють тазики,
Відра, ночви, банки...

— Ну, Мільман! — вигукнула обурено завідувача міським відділом культури Ангеліна Яківна Швець, коли довідалася про стан бібліотеки в мікрорайоні Лоц-Кам'янка. — Мало мені того, що в міській центральній бібліотеці для дітей затоплено підвали-книгосховища, а дирекція заводу

ім. Комінтерну, на балансі якої перебуває приміщення, ні кус, ні меле; що під дитячою бібліотекою № 14 у мікрорайоні «Перемога» весь час проривається каналізація, — так іще й ця історія! Що вони думають у тому «Дніпроспецбуді»? Хай Мільман не розуміє актуальності шефської роботи, але ж там є партком, що його очолює Олег Миколайович Падалкін! Час іде, а вони нічого не роблять!..

Час ішов. Дощі йшли
Влітку і весною...

Мал. А. ВОРДУНІСА

— Перевірте звітний матеріал цієї папки. Її яскравість мене дуже насторожує.

— Що ви хвалитеся своїм наставником! От я вам зараз покажу точне лиття.

Вже згорі не капало,
А такло рікою.
Вже — хоч що робилося —
Книгам і журналам
Банки, відра й тазики
Не допомагали.
Монне все: прозаїки,
Критики, поети...
Й читачі обурені
Скаржаться в газети.

— Ну, Мільман! — вдарив кулаком об стіл заступник голови Жовт-

невого райвиконкому Віктор Сергійович Гнеденко, прочитавши запити з газет «Днепр вечірний» і «Дніпровська правда» про Лоц-Кам'янську бібліотеку. — Ми до нього доберемося!

— Ні до кого добиратися, Вікторе Сергійовичу, — обережно вставив П. Я. Колосов, — товариш Мільман уже не працює в тресті, там інший керуючий — Давидов Георгій Давидович.

— Ну, Давидов! — сказав заступник голови райвиконкому. — Негайно зв'яжіться з ним, хай розпорядиться видати залізо...

Та залізо видати —
Вже не допомога:
У бібліотеці тій
Прогнила підлога.
Стіни затекли усі,
Стеля обвалилася,
Дах просів. Відкрили
Книги, цвіліло акрилсь.
Глянеш на приміщення —
Сумно і печально:
Бо ремонтувати його
Треба капітально;
Скільки праці, клопоту
І грошей до біса!
...А туди б — спочатку ще —
П'ять листів заліза.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Певця.

Виставка ШИРНЕЙРЕБА

І КАЛЮЖА НЕ СТРАШНА

— Знову поліз у калюжу?
— Усі діти як діти, а мій — за-мазурал!
— Тільки-но учора прала! — бідкається мати.
Туди не лізь, сюди не сяди! Ну, що це за життя у малюка?
Полегшити його долю вирішили

працівники чернівецького швейного об'єднання «Трембіта». Тут випустили партію дитячих комбінезонів із плямами. Тепер малюку калюжа не страшна. В такому комбінезоні можна лазити, де завгодно. Бо плямою більше, плямою менше — яке це має значення!

РЕКЛАМНА ТУМБА

ЛЮБИТЕЛЯМ ГОСТРИХ
ВІДЧУТТІВ
ПРОПОНУЮТЬСЯ ДИВАНИ,
КРІЗЬ ОББИВКУ ЯКИХ ПРО-
ЛАЗЯТЬ ЦВЯХИ. І ХВИЛИНИ
ВЛЕЖАТИ НЕ МОЖНА НА ДИ-
ВАНАХ, ЯКІ ПРИБУЛИ НА НА-
ШУ ВИСТАВКУ З ОДЕСЬКОЇ
ФАБРИКИ М'ЯКИХ МЕБЛІВ
ВИРОБНИЧОГО ОБ'ЄДНАННЯ
«ОДЕСАДЕРЕВ».

ЕКОНОМТЕ ЧАС!
КУПУЙТЕ
УНІВЕРСАЛЬНІ
РУКАВИЧКИ

Вінницької шкіргалан-
терейної фабрики. Не-
залежно від того, який
розмір проставлений
на етикетці, усі вони
пошиті за однією мір-
кою. Отже, приміряти
не треба!

РЕПУТАЦІЮ БОГАТИРЯ

забезпечить вам продукція
Харківського заводу будкера-
міки № 3 — цегла.
На очах приголомшеної пуб-
ліки ви можете перетворити
цеглину на порошок, лише злег-
ка стиснувши її в долоні.

ТРЕБА, ТРЕБА
УМИВАТИСЬ
НАВІТЬ У ТОМУ РАЗІ, КОЛИ
ВИ ПРИДБАЛИ УМИВАЛЬНИК
КРИЖОПІЛЬСЬКОЇ ФАБРИКИ
ПОБУТОВИХ ВИРОБІВ ВІН-
НИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ.
НАЛИТИ ВОДУ В ТОЙ УМИ-
ВАЛЬНИК НЕМОЖЛИВО, ОС-
КІЛЬКИ ТУТ ЖЕ ВСЯ ВОНА
ВИТІКАЄ.

МИЙДОДІР.

ЗАМОК ІЗ СЕКРЕТОМ

пропонує відвідувачам вистав-
ки Тячівський завод залізних
виробів, що на Закарпатті. Ви-
сока надійність замка зводить
нанівець будь-які спроби ві-
дімкнути його найуніверсальні-
шою відмичкою. А коли вже
вам пощастить його відімкну-
ти, то нізащо не вдається зам-
кнути знову.

Шановний виставком!

Якщо у вас є меблі, які потребують ремонту, то покличете мене. Я з ра-
дістю відремонтую їх, причому безплатно. Ремонт меблів став для мене з
деяких пір потребою.

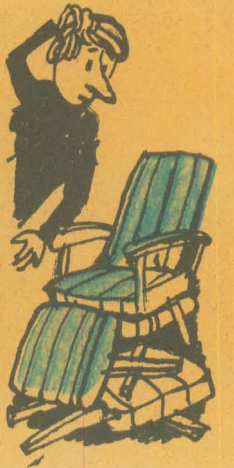
Ще рік тому я й гадки не мав про те, як ремонтувати, наприклад,
стілець. Дивися на крісло-ліжко виробництва Брошнівського лісокомбінату
і думав: «Ну, і брех мені підсунули». А тоді приклеїв одну ніжку, другу —
нічого, сидіти можна. Годину посидів — третя ніжка відпала. Знову захо-
дився клеїти. Коли це дивлюсь — четверта ніжка підігнулася, царга зля-
малася, оббивка тріснула, гвинти посипалися...

Щодечора, повернувшись з роботи, я брав у руки інструменти і май-
стрував.
Набридло це моїм близьким. Узяли вони те крісло і кудись його від-
несли.

Таким ось чином я втратив улюблене заняття. Приходжу додому, а ре-
монтувати нічого. То, може, у вас щось знайдеться з продукції Брошнів-
ського лісокомбінату? Бо руки в мене так і сверблять — помайструвати
хочеться.

В. РОМАНЮК.

Івано-Франківська область.

ПІДСЛУХАННЯ ДІАЛОГ

— За що мені двійка? Ви ж
завжди казали, що я одна з
найкращих на уроках крою
та шиття.

— Була одна з найкращих
— це вірно, але не виправда-
ла моїх сподівань. На куртку,
яку ти пошила, гідко глянути:
нерівні строчки, комір зовсім
перекошений, кишені пришиті
несиметрично, один бік тягне,
рукав підстрелений. За таку
контрольну роботу більше
двійки не поставиш.

— Що ви, шановний учите-
лю, це ніяка не контрольна
робота. Цю куртку я пошила
в магазині. Вона виробниц-
тва Могилів-Подільської
швейної фабрики. А та, яку я
пошила, — он лежить.

— А, то інша справа. За цю
можна поставити й відмінно.

ОБЕРЕЖНІСТЬ З ПЕЛЮШОК

Як не переконують батьки неслухняних дітей, що
вогонь гарячий, вода мокра, гірчиця гірка, а перець
пекучий, все одно малата не вірять, аж поки самі не
переконаються в тому.

Щоб з пелюшок привчити дітей до обережності, ки-
ївська фабрика іграшок «Перемога» випустила партію
пластмасових ляльок «Марина», «Олена», «Крошка»,
«Люда» з такими гострими краями на руках і обличчі,
що дитина, лише доторкнувшись до ляльки, з жахом
відсмикує руку. Знатиме надалі: не все, що бачиш,
можна хапати!

При допомозі інспекторів по якості наша виставка
одержала повний асортимент цих пластмасових ля-
льок.

ПІДСУМКИ ВІКТОРИНИ

Відзначаючи велику активність учас-
ників вікторини, виставком разом із
тим змушений констатувати, що пер-
шу загадку відгадали не вдалося ні-
кому. Найближче до правильної від-
повіді був Володя Кмітливий. «Пухна-
стий, вухастий, усі чотири лапи різ-
ної довжини — це ведмідь-інвалід», —
написав Володя. А відповіді треба
було так: «Це — «Ведмедик» і собака
«Ворсик» виробництва Ворошило-
градської фабрики іграшок».

А от на другу загадку: «На колесях,
але не їде, не встигнеш доторкнутися
— ламається» — всім відповідь вір-
на. «Це, — написали діти, — коляска
для ляльки виробництва родовського
заводу «Металозбут» (Запорізька об-
ласть)».

ОБ'ЯВИ

МІНЯЮ

правий рукав на лівий.
Оскільки в моїй со-
рочці виробництва
Одеської швейної фаб-
рики обидва рукави —
на праву руку.
Л. МУРАШЕВСЬКИЙ.

ШУКАЄМО

сміливу і терплячу дівчину,
яка змогла б довести експер-
там по якості, що в наших
туфлях, хоч вони й тісні, і руб-
ці всередині, і п'ятка погано
сформована, а ходити таки
можна.

Дирекція Чернівець-
кої вузтвеної фаб-
рики.

ЗАГУБЛЕНО

715 карбованців, які ми ви-
тратили на придбання при-
ладу для сушіння і глян-
цювання фотографій. Ви-
твір черкаського заводу
«Фотоприлад», незважаю-
чи на відчайдушні зусилля
ремонтників, не працює. Бу-
демо вдячні, якщо працівни-
ки підприємства допомо-
жуть нам знайти загублені
гроші.

А. ХУТОРЯНСЬКИЙ,
інженер Ічнянського
райпобуткомбінату.

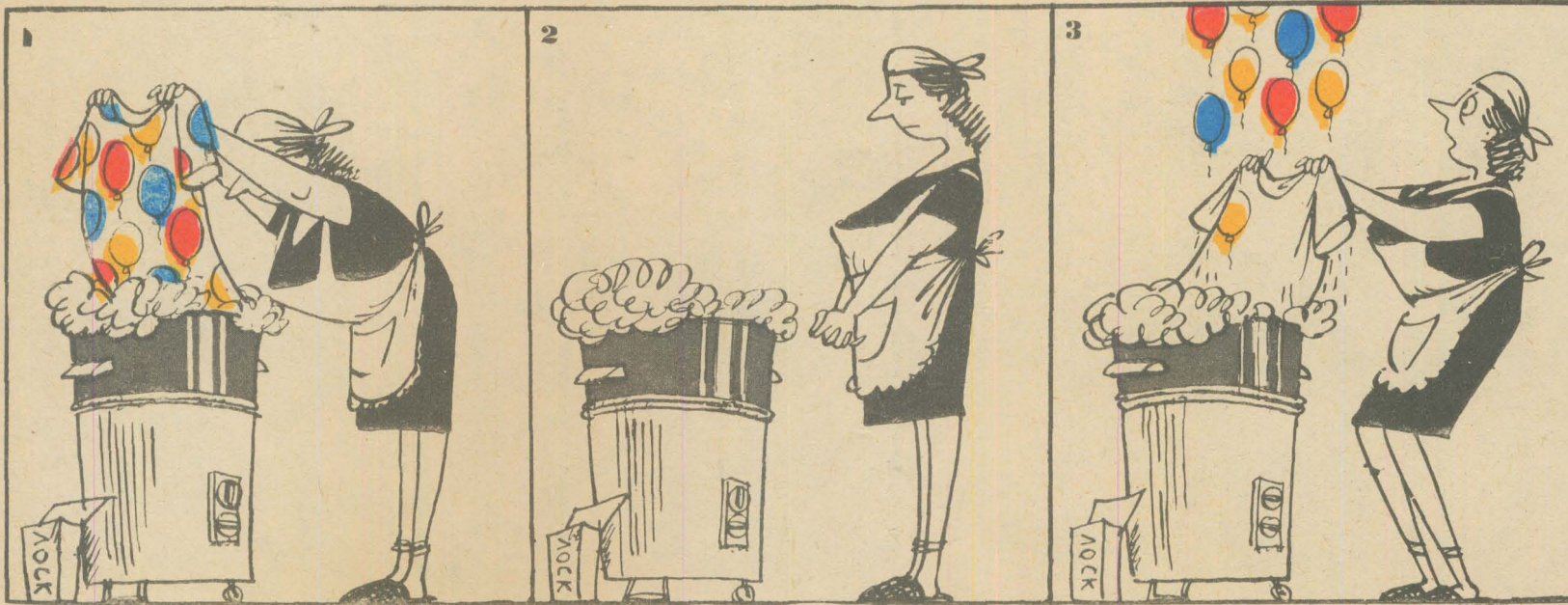
КУПИМО

за півціни 700 шапок-вушанок
виробництва Жмеринської
хутряної фабрики. Діри, плі-
шини, різноколірні латки, що
прикрашають шапки, можуть
стати в пригоді — для відтво-
рення певного колориту — як
професійним акторам, так і
учасникам художньої самоді-
яльності.

Управління теат-
рального реkvізиту.

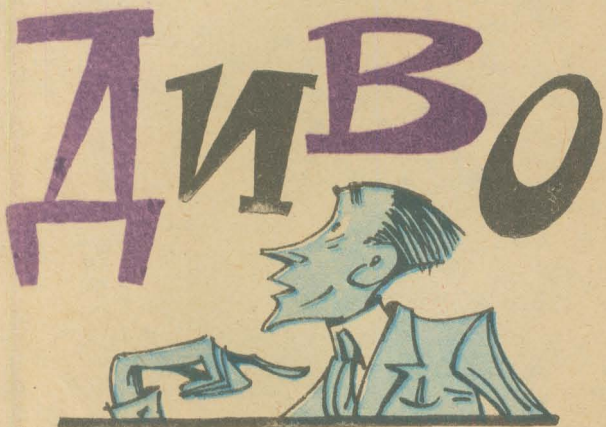

Мал. В. ГОРВАЧОВА

Без слів.

ГУМОРЕСКА

В учительській було душно від навислого питання: кого послати на
курси? Директор вголос перераховував прізвища педагогів:

— Карпенко — торік був... І позаторік також. Відпадає... У Марії
Іванівни дитя. Надія Григорівна і Катерина Дмитрівна — заочниці.
Павло Денисович з Дмитром Васильовичем вже кілька років підряд
їздять... Євген Йосипович лежить у лікарні. Колектив наче й немалий,
а їхати нікому, — бідався він. — Хіба ви, Дмитре Васильовичу, ще
раз виручите колектив?

Дмитро Васильович невдоволено засовався на стільці, але не ска-
зав нічого.

— Товаришу директор, — почувся раптом голос Карпа Данилови-
ча, вчителя історії, — ви забули про мене.

Колеги переглянулися: чи не сниться, буває? Щоб оце Карпо Дани-
лович ініціативу проявив?

Раніше нізащо не можна було випхати його на курси. Вже з десяти
років тому Карпо Данилович записався у «старіки». І коли куди-не-
будь посідали, завжди казав:

— Хіба нема молодших?

Та ще більше здивувалися колеги, коли на нараді агітаторів Карпо
Данилович попросив, щоб дали йому десятихатку. Раніше все стравився

бути осторонь політмасової роботи. Молодим давав дорогу. А тут са-
мого потягло до роботи з масами. Аж не віриться!

А це зустрічаю недавно Карпа Даниловича в магазині наочних
приладів. Діафілми купував. А раніше, бувало, кепкував:

— Що ви, колего, носитеся з іграшками? Хіба нам що колись по-
казували? Хто хотів читися — і так вчився!

А нині... Побачив мене і почав:

— Купив, щоб діти побачили наочно, може, матеріал краще за-
своять. А ото ще й папку купив, буду вирізки з газет та журналів
робити, передовий досвід збирати...

Слухав я те — і вухам своїм не вірив. Чи це Карпо Данилович те
говорить? Чи друге дихання в нього появилось?

Поділівся своїми думками з директором.

Директор посміхнувся:

— За друге дихання не скажу. Знаю тільки, що з райвно повідом-
лення прийшло, що найактивнішим педагогом даватимуть путівки на
курорт. А я випадково проговорився Карпові Даниловичу.

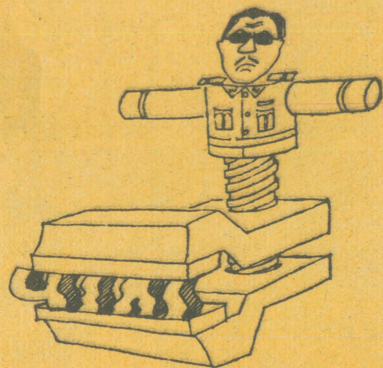
Богдан КОСЬМІЙ,
учитель.

ІНОЗЕМНА САТИРА

У провокаційних татках підрих-них радіоцентрів, як «Свобода» і «Вільна Європа», котрі існують на гроші ЦРУ і отруюють між-народну обстановку, використо-вуються послуги недобитих гітлерівців, а також криміналь-них злочинців, видворених із соціалістичних держав.
«Дейлі уорлд», США.

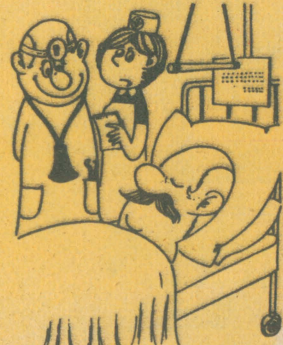

— Добрий вечір, біла мікрофона — ко-ментатор з питань прав людини...

Чілі в пещатах фашистської хунти.
«Зюддейче цайтунг», ФРН.

У капіталістичних країнах неймовірно висока плата за ме-дичне обслуговування.
(3 газет).

— Пульс 120, температура — 39, на ра-хунку в банку — 100 тисяч франків.
«Швейцар ілюстратор», Швей-царія.

БІБІСОВІСНІСТЬ

ПОЛІТИЧНА ПАРОДІЯ

Диктор Бі-Бі-Сі оголосив: «Зараз перед мікрофоном виступить наш політичний ог-лядач Артур Максиміліанович Будберг».
«За останній час, — почав оглядач лагід-но-довірчим тоном, — мені неоднора-зово доводиться чути звинувачення на адр-есу Бі-Бі-Сі і свою особисту в амораль-ній пропаганді так званої нейтронної бом-би. Що можна сказати з цього приводу? Так це чи не так? Давайте спробуємо ро-зібратися».

Почну з того, що ці звинувачення — плід прикрого непорозуміння. Нейтрон-ною бомбою некомпетентні або зловмис-ні люди називають звичайну зброю підви-щеної радіації. Тобто нейтронна бомба не є нейтронною бомбою. Отже, нема жод-них підстав звинувачувати нас у пропаган-ді того, чого не існує в природі.

Я, проте, припускаю, що деякого налякала не тільки назва нової зброї, а й сама її новизна. Таких людей можна зрозуміти. Людському мисленню, на жаль, властивий консерватизм. У деяких людей нове й не-звичайне викликає психологічний опір. Та, зрештою, люди поступово звикають до того, що раніше здавалось їм нестерпним і потворним. До всього можна адаптувати-ся. Призвичається люди і до зброї підви-щеної радіації.

Є ще моралісти, які з сентиментальних міркувань протестують проти так званої нейтронної бомби лише тому, що вона є зброєю масового винищення. Так, певна рация в цьому є. Ця зброя справді вбиває. І вбиває відразу багатьох. Саме для цьо-го її і винайшли. Але спробуємо тверезо розібратися і в цьому. Звичайно, ніхто не хоче вмирати. Але, як відомо, всі люди смертні. Усі рано чи пізно вмирають. От-же, логічно міркуючи, нема принципової різниці між смертю від старості, інфаркту, раку, нещасного випадку, звичайної зброї або від зброї підвищеної радіації. Смерть — завжди смерть, як це не сумно.

Чимало людей на Заході і Сході чомусь вважає що новітню зброю антигуманною і аморальною. Це знову ж такі — непоро-зуміння. За свідченням військових автори-тетів НАТО, саме вона є найгуманнішою сучасною зброєю. І я зараз поясню, чому.

Так звана нейтронна бомба не вбиває відразу. Людина, яка потрапила в зону її дії, продовжує ще жити години, дні, а як-що пощастить, то й місяці! Ви скажете: «Це смерть у розстрочку». А хіба все на-ше життя не є смертю в розстрочку?!

Дехто може заперечити: смерть від ра-діації — люта й болюча. Імовірно, це так. А втім, така продовжена смерть — все-та-ки життя! А в житті нема нічого дорожчо-го від життя!

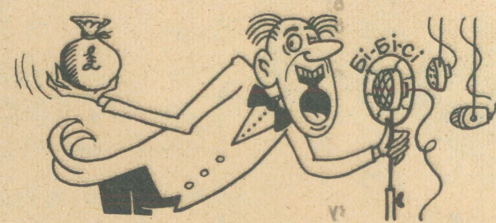
Противники нейтронної бомби ще твер-дять, ніби вона стирає грань між атомною і звичайною зброєю. А це, кажуть вони, неминуче приведе в разі воєнного кон-флікту до атомної війни. Теоретично це, можливо, так. Але будь-яка теорія потре-бує практичної перевірки. Не можна нав-читися плавати, не ступивши в воду. Не можна й передбачити всіх військово-полі-тичних наслідків виробництва нейтронної бомби, не озброївши нею війська НАТО і не перевірявши її хоча б у якомусь ло-кальному воєнному конфлікті. Отже, спо-чатку озброєння, потім практична перевірка і тоді вже, у разі потреби, — роззбро-єння!

Ті ж противники нової зброї вимагають її заборонити ще на тій підставі, що її ви-робництво суперечить політиці розрядки. І з цим, здавалось би, треба погодитися. Та не все так просто, як здається на пер-ший погляд. Справді все значно складніше. Адже погодимось і з тим, що розрядка, в свою чергу, заважає виробництву зброї ма-сового винищення. Саме тому керівництво НАТО виступає за збалансоване поєднання розмов про розрядку з гонкою озброєнь. Це той розумний компроміс, який завжди знаходить традиційну підтримку у буд-якого уряду Англії.

Доводиться ще чути: нейтронна бомба — справа рук військово-промислового комплексу США. Немає сенсу цього запер-ечувати. Це, безперечно, так. А втім, це і так, і не так. Не будемо спрощувати. Ко-ли мені кажуть: гонка озброєнь вигідна тільки військово-промислому комплексу, я відповідаю: «Ну, то й що?» Відомо ж бо: «Що добре для «Дженерал-Моторс», те добре і для Америки». Ви скажете: це ви-гадали самі монополісти, і далеко не всі американці з цим згодні. Хай так. Але ніхто ще не спростував істини: що вигідно військово-промислому комплексу, те ви-гідно й «Голосу Америки». А що вигідно «Голосу Америки», те вигідно й Бі-Бі-Сі».

Диктор: «Перед мікрофоном виступає наш політичний оглядач Артур Максимілі-анович Будберг».

ЮРІЙ ІВАКІН.

КРИК МОДИ

У той час як французькі модельєри готують до літа нові плаття, їхні практичніші австрійські колеги розроб-ляють моделі до наступної зими. Основна ідея нових австрійських мод — одягати-ся вдома якнайтепліше, то-му жіночі туалети нагаду-ють собою лижні костюми. Причина такого повороту в модах дуже прозаїчна: па-ливо коштує тепер на Захо-ді дуже дорого, і у кварти-

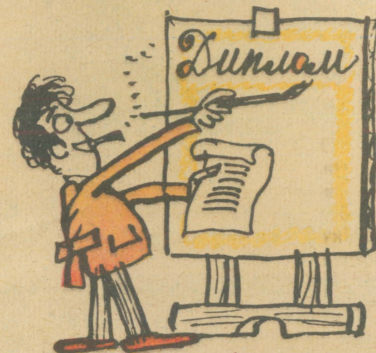
рах взимку більше ніж про-холодно. Тут уже не до де-кольте!

СТАТИСТИКА СВДІЧИТЬ

Статистичні дослідження американського життєвого стандарту виявили, що най-більші витрати зважаються на середню американську сім'ю тоді, коли треба ко-гось поховати. Ось тут уже з живих здирають всі сім шкур.

Коли б
на
пенсію...

Уривки із щоденника

Мої родичі мене запевняють, що спочатку народилась моя лін, а потім уже — я. До науки я не дуже рвався. Прокладав пізно, а любов до знань проки-далася у мені ще пізніше.

Мати, бувало, казала: — Михайлику! Учись! Бо як од-ступивши од грамоти на аршин, то вона від тебе — на сажень. Знай, мій хлопчику, що учений іде, а неук слідом спотикається, чого Івась не навчиться, того й Іван не буде знати...

А я їй, пам'ятаю, на це: — Ні, мамо! Не хочу я вчи-тись, я хочу навчатися... інших.

— Як же ти їх навчатимеш! — А стану вчителем. А може, ще й малюром...

— Чого це тебе раптом потяг-ло на ці професії!

— Бо вчитель має канікули влітку, а малюр — узимку.

Тоді ж і почалися мої перші учнівські спроби. Скажімо, не хочу йти до школи, то забіжу до сільради, наберу номер телефо-ну і:

— Здрастуйте... Це батько Ми-хайла Барила турбує, — кажу ба-сом.

Або ще так. Запитає тато: — Михайлику, що ти робиш у школі!

— Як «що роблю»? Чекаю, ко-ли буде дзвінок.

— А чому ти з математики одержав двійку?

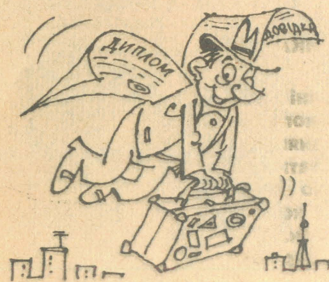
— Бо ти мені задачу непра-вильно розв'язав.

— А коли ж ти ту двійку ви-правиш!

— Як тільки вчитель залишить класний журнал.

— Михайлику! Знову уроків не знаєш! І чим ти тільки вдома займаєшся!

— Я весь час сиджу і думаю...

— Про що!
— Про те, як би скоріше за-кінчити школу!..
— Чому ти вириваєш сторінки з підручника!
— А я не всі вириваю. Я вириваю тільки прочитані.
— Навіщо!
— Щоб помилково те саме дві-чі не читати.

Зі школи я завжди тільки біг. А хлопці завжди питали:
— Куди це ти, Барило, так поспішаєш!

— Додому, — відповідаю, — лягати спати, бо завтра треба рано вставати.

— Чого ж бо це!
— А сидати!

Згодом я дізнався, що розум дає мати, а не інститут. Саме то-му я й написав у автобіографії: «батьки мої померли, коли я був ще малесеньким. В інституті не вчився, бо рано одружився». На-справді ж я сидів на батьківській ший ще й після одруження. А тоді уже взяв жіничного дипло-ма про закінчення нею Вінниць-кого вчительського інституту і зробив з нього копію на себе. Ось так і став я вчителем мате-матик. Моя мрія здійснилась...

Кажуть, що коли вчитель при-знається у своєму незнанні, то він дещо знає. Я ж нікому ніколи про це не зізнавався.

Через це мені довгенько дово-дилось перестрибувати з однієї школи до іншої. Де я тільки не був за ці роки: і на Волині, і на Київщині, і на Ровенщині, і на Хмельниччині, на Житомирщині, і на Вінниччині... Та все ніяк не міг нагріти місця. Бо пам'ятав: нічого так добре не запам'ята-ють учні, як помилки свого вчителя...

Одне слово, жив я не лише за рахунок жіничного диплома, а й за рахунок її гаманця. А трудив-ся у своєму житті, що й на паль-цях однієї руки легко підрахува-ти. А щоб наздогнати якомусь упу-щене, я підробив собі трудову книжку. В ній чорним по білому сам, власноручно, написав, що все моє свідоме життя — чесний труд учителя в школі. Двадцять п'ять років без будь-якої пе-рерви. Отож час і на відпочинок.

Та ось зовсім недавно нежда-но-негадано мене призначили на... керівну роботу. Дали посаду за-відуючого фільмотекою Тростя-нецького райвідділу народної освіти. Звичайно, цю посаду по-винна обіймати людина, котра має вищу педагогічну освіту, досвід роботи і вміти навчати не тільки учнів, але й вчителів. А що я з копією жіничного диплома знаю! Проте не здаюся. Керівну посаду прийняв і написав до Вінницького педінституту заяву, щоб надісла-ли мені довідку про те, що я закінчив цей інститут. Вони й прислали. Але зовсім не те, що я хотів: мовляв, такий-то й такий нашого педінституту НЕ кінчав. Отаке. Але я не розгубився. Взяв і оте мініатюрне «НЕ» ви-тер, а замість нього додав: «У 1950 році». От і вийшло, що я «Вінницький педагогічний інститут закінчив у 1950 році». Тепер у мене є не лише копія жіничного диплома, а й власна довідка з круглою печаткою. Отак. Але й це мене не дуже радує. Дуже хочеться на пенсію. Невже не пошлють!..»

Уривки із щоденника «пе-дагога» М. Я. Барила переписав та граматичні помилки виправляв І. ГАЛИЦІН.

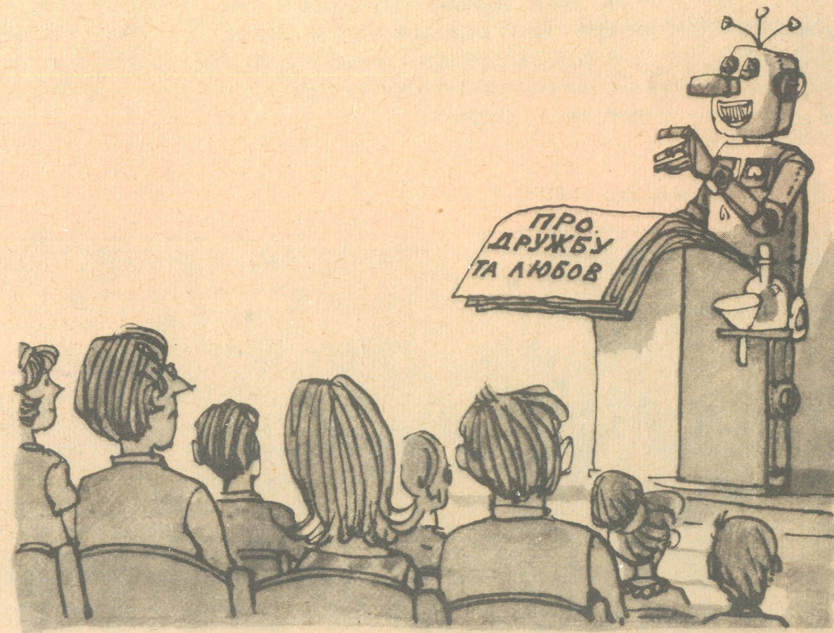
Вінницька область.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Тату, доведеться вам принести ще одного черв'яка. Я вже одружився...

Мал. В. ШИРЯЄВА

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЛЕДАР І ЧЕЧІТКА

Якутська народна казка

Жили собі ледар-чоловік і пташка-чечітка.
От одного разу влітку жарко стало ледарю. Він і каже:
— Добре зараз би скупатися.

— Ну, що ж, скупайся, — відповідає пташка.
А ледар і радий у воду, та роздгаться не хочеться.
— Тобі добре говорити — ску-

пайся, — бурчить він, — а я втопитися можу.

— А ти тримайся руками за осоку, то й не втопишся, — зауважує пташка.

— А хіба я об осоку рук не поріжу? — говорить ледар.

— А ти одягни шкіряні рукавиці.

— Та-а, шкіряні рукавиці... А якщо вони промокнуть?

— Ну, так ти висушиш їх.

— А якщо висушу, хіба вони не заскорузнуть?

— А ти їх вибий молотком.

— А хіба вони від молотка не порвуться?

— А ти візьми голку та заший їх.

— А хіба голкою не вколю собі палець?

— Так ти надінь на палець наперсток, то й не вкоlesh, — радить пташка.

Прикро зробилось ледарчому, що у пташки на кожне слово відповідь готова. Кинувся він за пташкою, щоб піняти її, — чечітка спурхнула і полетіла, а ледар, як був у одязі, так і впав у воду.

Примітка Перченятка. Цю казочку переклав з російської мови та надіслав нам учень 8-го класу Микола Юрченко з селища Любашівки на Одещині.

Наталія КУЛИК.

ПРО ХЛОПЧИКА ЛЕСИКА ТА БУКВУ «Р»

У маленького Лесика величезне горе: загубилась буква «р». А без неї знає як погано? Як трактор, не подирчиш, з автомата «тр-р-а-та-та» не постріляєш, навіть у чапавців не пограєшся, бо хіба ж чапавці «ула» — вони «Ур-р-ра!» кричать.

Ото такі діла. Хоче Лесик погукати свою сусідку Маринку на гойдалці гойдатись, а діти сміються.

— Де це ти, — питають, — у нашому дворі малинку бачив?

Ні, таки зовсім погано без букви «р». Діти дражняться, а дорослі ще й маленьким називають. А хіба ж Лесик маленький? Йому ж уже аж три роки!

І вирішив Лесик будь-що ту букву знайти. Ходить по подвір'ю, зазирає в усі куточки і так тихенько дирчати пробує: а раптом щось та й вийде? Ходив-ходив ото так, а далі як побіжить до Маринки!

— Ура! Я букву «р» знайшов!

— Де ж ти її знайшов? — радіє Маринка.

— А он там, коро гойдарки, на тій равочці, де сидять Рьова з Рарисою. Бірьше вони не казати-муть, що Ресик маренький!

— Лесику, — сміється Маринка, — а де ж ти тепер букву «л» загубив?

От тобі й маєш!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

САТИРИЧНІ МІНІАТУРИ

МІКРОКЛІМАТ

Жарт

«Мікроклімат» чути слово, Чути скрізь — «мікрорайон»!.. Може, все це випадково В наш попало лексикон? Але ні... То, значить, треба Розуміть це так, мабуть: Під блакитним мікронебом Мікролюди там живуть, Що вони мікроповітрям Мікродихають, що там Мікроніють мікровітри, Мікродощ приносять нам... Хлюпотить мікрострумочок, Мікросад мікробуя, Хлопець дівчині шепоче: — Ти навік мікромоя!..

Микола ЯРОВИЯ.

НЕ ХОЧЕ СВІТИТИСЯ

— Їхте більше риби, тату, У ній фосфору багато. Тато звів на доньку очі: — Я світитися не хочу.

ДОТРИМАВ СЛОВА

Коли дружина кинула Микиту, Услід їй він промовив гордовито: — Подумаш, цабе... Ох, мало бив тебе! Не стану плакати за таким ледащо. Іди, знайду собі ще кращу! Знайшов, привів у хату. Стали жити... Ні-ні, й не дума плакати Микита: Тепер вона Микиту б'є і навіть плакати не дає.

НІЧОГО СОБІ «ДРУГ»!

— Залізу я найближчий друг! — У груди бив себе Терпуг.

Григорій ШАПОВАЛ.

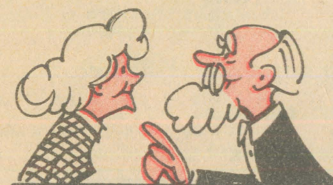
Селище Вахрушев Поровайського району Сахалінської області.

ДЕШЕВА МОДА

Жарт

Каже бабі дід Панас: — Сумувати годі! Сиві голови у нас, Це якраз у моді. Бач, яка то дивина — Заздрять всі онуки! Купувати не треба нам Модної перуки.

Володимир КОЗИР. м. Черкаси.

НА ПТАХОФЕРМІ

Бровко на місяць Гав та гав, А Лис ловив Курей — не гав.

ВЕРЕДЛИВИЙ КАРАСЬ

Казав Бичку Карась: — А я волю Попасту не в сметану, А в олію! Анатолій КЛИЧКОВ.

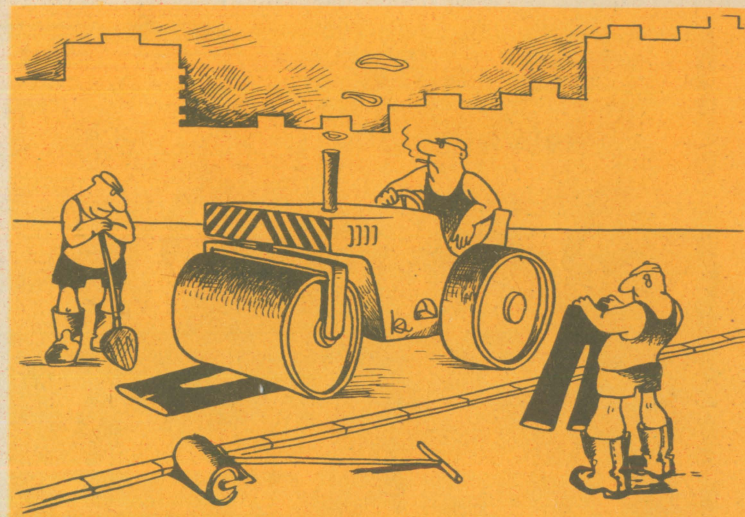
УТОЧНЕННЯ

— Ти вмієш пірнати, скажи-но, Андрію? — Пірнати — пірну, виринати не вмію.

Марко МЕЛАМЕД.

Мал. Т. ЮНАКА

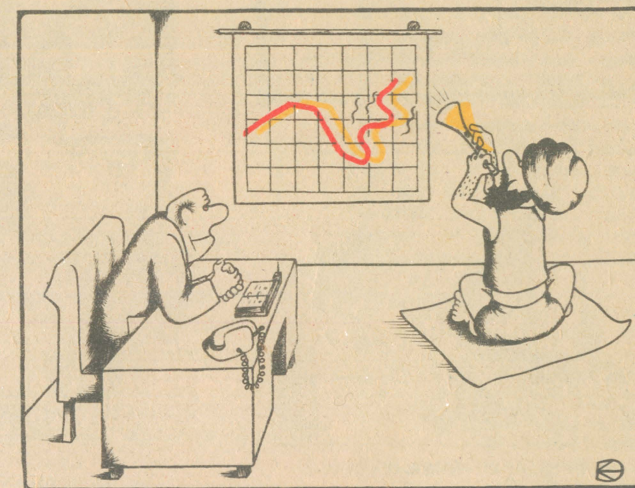
Доки не привезли асфальту.

Мал. Н. КОГАНА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

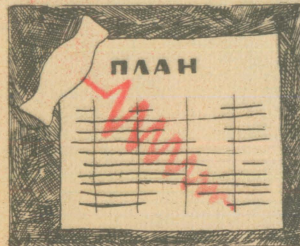

Без слів.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Малюнки з журналів:

«КІПЕРУШ» — Кишинів, «ЧАЛКАН» — Фрунзе, «КАПКАН» — Чебоксари, «ДАДЗІС» — Рига, «ВОЖИК» — Мінськ.

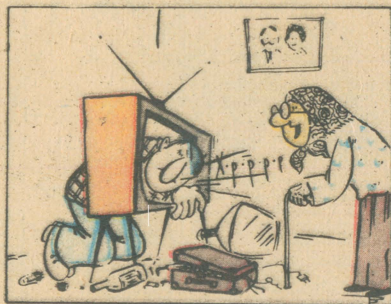
Без слів.
Мал. Т. Канібєка.

Без слів.
Мал. Ю. Румянцева.

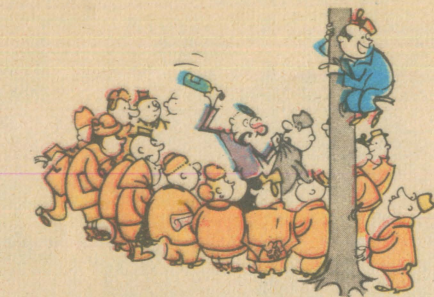

Без слів.
Мал. Т. Сергієнко.

— Ти диви... зображення є, а звук поганий.

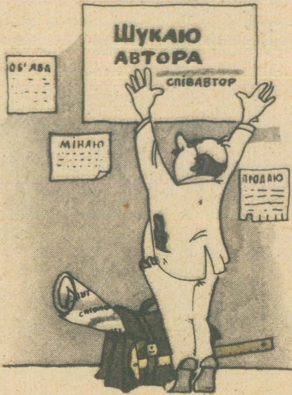
Мал. В. Титова.

— Лізь сюди, звідси все видно.

— Я нічого не бачив.
Мал. Е. Дішаєва.

Без слів.
Мал. М. Рудковського.

— Не поспішай, ще акту прийомки не підписали.

Мал. А. Вяхова.

ЗА ЧЕРВІНЕЦЬ

ГУМОРЕСКА

— Будьте ласкаві, підкиньте у Березівку, — благально мовив пасажир, сідаючи в таксі.
— Можна і в Березівку, — пробасив водій, вмикаючи швидкість, — тільки за червінець...
Пасажир від несподіванки гикнув, але не здався:
— Ну, що ж, поїхали.
Машина рвонулася з місця і помчала в бік Березівки.
— А чому це ви лічильника не увімкнули? — запитав пасажир, коли вийшли за місто.
— Лічильник? — здивувався водій. — Хе! Лічильник, шановний, у нас для міліції та контролерів. А із пасажирами ми по домовленості. Так, знаєте, зручніше.
— Зрозуміло, — усміхнувся пасажир. — Але, на мою думку, це не по-державному.
— Ви, бачу, дивний чоловік! — буркнув сердито водій. — Я ж за ремонт шлюсарям повинен по троячці дати? А за шини, за запчастини... Та й самому треба жити за щось... А ви — «не по-державному».
— Цікава філософія...
— Ви дивуетесь, наче сьогодні з неба впали... В Березівці, мабуть, живе? — продовжував водій.
— Та ні, у відраджень...
— Мабуть, агент держстраху?
— Та ні... Не вгадали... Слідчий районної прокуратури. Машина раптом пішла зигзагом, а лоб водія змокрів.
До Березівки їхали мовчки. Лічильник монотонно почав плюсувати до копійок копійки, до карбованців карбованці. Біля готелю таксі зупинилося.
— То скільки з мене? — запитав пасажир.
— Три карбованці, як і на лічильнику, — випалив водій.
— А як же домовленість?
— Та що ви, товаришу слідчий. Я пожартував. Таксисти, знаєте, народ веселий...
— Тоді ось вам три карбованці за проїзд і карбованець за гумор. А шість, які я теж мав віддати вам, залишаю у себе. Бо я теж не позбавлений цього почуття. Радий був познайомитися. Молодший адміністратор міського театру ляльок Андрій Кононенко, — відрекомендувався пасажир і зник за дверима готелю.

Микола ГРИГОРЕНКО.

м. Жданов.

ТАМ, ДЕ Я БУЛА

Питає незнайомий чоловік в однієї жінки:
— Скажіть, будь ласка, де у вас аптека?
Жінка здивовано подивилась на нього і сказала, знизавши плечима:
— Там, де й була.
Надіслала С. ТИМКО.
с. Нова Осота.
Олександрівського району.
на Кіровоградщині.

ДЕ ГРИЦЬКО!

— Тітко Насте, а де ваш Грицько?
— Пішов туди, звідки ви приїхали.
— Чого?
— Поніс те, що ви привезли.
— А навіщо?
— Тільки що був голова колгоспу і сказав: «Віднесіть, де брали!».
Надіслав І. ШВЕЦЬ.
с. Фарбоване
Яготинського району
Київської області.

ПЕРЕСТРИЛИ

Слідчий до громадянина: — Вас вчора увечері перестрили двоє?
— Так.
— І що вони вимагали?
— Щоб я зняв чоботи.
— І ви зняли?
— Зняв... з одного й з другого.

Надіслав В. КАРПЕНКО.
м. Черкаси.

СТУДЕНТСКА РОЗМОВА

Розмовляють двоє студентів:
— Ну що, привітали тебе зі святом родичів?
— Ні копійки.
Надіслав В. ЗОЗУЛЯ.
м. Нововолинськ
Волинської області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Летить у літаку подружка.
Чоловік і питає жінку: «Ну як, не боїшся?»
— А чого мені боятися, ти ж коло мене, — відповідає жінка.
Надіслав В. ГАЛАГАН.
м. Сакі
Кримської області.

КРИЗЬ СОН

Дружина: а ти знову вночі кризь сон говорив.
Чоловік. То мені вже й уночі не можна ні слова сказати!
Надіслав І. МЕЛЬНИК.
с. Чечельник
Вінницької області.

СИТУАЦІЯ

Ідуть двоє п'яних у машині.
— Як переїдемо міст, повертай праворуч, — мовив один.
— А хіба не ти за кермом? — здивовано запитав інший.
Надіслав М. ОНОПЧЕНКО.
с. Козилівка
Коркивського району.
Чернігівської області.

У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ

— Я б хотів пісуну з фрикадельками.
Будь ласка, — відповідає офіціантка.
— А де ж фрикадельки? — здивувався відвідувач.
— У другій половині суну, — чомоно відповідає офіціантка.
Надіслав П. СУКАЧ.
с. Динавка
Полтавської області.

Страшне перо НЕВПУСКА

«Жителі, які похоронені на кладбищі міста Попільня Просим привести в належний порядок свої могилки».
(З об'яви).

«Худобу, яка не пройшла щеплення проти ящура, просим звернутися до ветлікара Кравчука Василя П., хто не прийде, штраф до 10 карбованців».
(З об'яви).

Надіслав М. ДЕМЧЕНКО.

«В дорожньому листі назву вантажу вказано інвентаризаційна комісія бо мій грузовик тільки таке возить».
(З пояснення).

«Продавець обслуговує покупців без саногаду».
(З акта перевірки).
Надіслав Є. КУДРАЙ.

ОБ'ЯВА

«Громадяни, торгуючі свининою! Ви зобов'язані представити свою свинину спеціальній санітарній комісії».

Громадяни з м'ясом і салом оглядають в другому ряду.
Громадяни з копитами в першому ряду.

Громадян з головами — теж у першому ряду.
Всі на огляд.

Адміністрація базару.
Надіслала А. ГНОЄВА.

«Товариші колгоспники! У минулому році жінки не хотіли розсіяти міндобрива по льону і представте собі, що ми весь льон удобрили мужчинами».

(Із виступу на зборах).
Надіслав П. ВАСЬКОВИЧ.

«Багато жінок постійно виконують свої планові завдання і місячні плани це наприклад банно-пральний комбінат і другі індивідуальні майстри».

(Із стіннівки).
Надіслав І. ПОЖАР.

«Забороняється лишати вдома без нагляду дітей дошкільного віку та не дозволяти їм гратися з сіринками».

(З пам'ятки інспекції державного пожежного нагляду Костопільського РВБС).
Надіслав І. ГРУШЕВСЬКИЙ.

ПОМИЛКА

(З пояснювальної записки в міліцію)

Сіли з Васею в автобус. Ідемо... Через дві зупинки заходять ще двоє. Спочатку вона: розмальована, напудрена, на помаджене. Викала на тобі лялька. Потім він: борода, вуса, погасла люлька у роті стирчить. Ледве ноги переставляє.
— Ну й дідок... — кажу до приятеля. — Цікаво, скільки це йому років?
— Та десятків, либонь, із шість-сім буде, — пові очима Василь на розкуйовджене дідове волосся невизначеного кольору і запропонував йому своє місце.
А сіла вона. Це ж треба! Ніякої поваги до старших. Ну, я не стримався. Прикро стало...
— Дівчино, — кажу, — поступилися б дідусеві місцем...
А вона глипнула на діда і чомусь розсміялася. А він аж почервонів. Але нічого не сказав. Ввічливий, видно...
Тут і Вася втрутився.
— І чого б ото у хихикав! Хлопець діло говорить, а вам чхати!
— Стиляга! — вставив і я словечко.
— Ану піднімайтеся! — наполягав Вася.
— Та до неї, мов горохом об стінку! — підвищив я голос.
На нас почали оглядатися. Дехто з пасажирів став обурюватися. Спочатку пошепки, потім — і вголос.
Мовляв, така молода, а така невихована! Слово за словом, зчинився гармидер...
Дівчина аж побуряковіла. Врешті, не витримала натиску і піднялася.

— Ну, чого стоїш? Сідай!.. — пробурмотіла до дідуса.
Тут мене наче хто вдарило.
— А ви не тикайте, — кричу, — дід свиней з вами не пасі!..
Вона — у плач, а дід, за якого ми так гаряче заступалися, — раптом до нас із кулаками. Хуліганити почав. Ну, і ми не витримали... А що? Ми ж не знали, що ніякий він не дід... І що ця дівчина — його дружина...

Сергій ЦЮРИЦЬ,
студент факультету журналістики
Київського держуніверситету.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 12 (1030) (на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. 05. 78. Підписано до друку 06. 06. 78. БФ 12307. Формат видання 70×108/16. Об'ємний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 3.100.000.Зам. 02553.

© Журнал «Перець», 1978 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилається на «Перець»

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Отсканирован redaktor для rutracker.org

Сіоністи всього світу виступають проти міжнародної розрядки, щедро фінансують ізраїльських агресорів, активно підтримують їхню загарбницьку політику «великого Ізраїлю».

(3 газет).

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Який татко, таке й дитятко.

Отсканирован redaktor
для rutracker.org